

men omnium, reo inuito, ad aliam, quam super qua iudicium constitutum fuit, actionem sententiam suam adcommicare potuit; quoniam nec natura rei, de qua agitur, nec aequi bonique ratio patitur, iudicis potestatem ultra id, quod in iudicium deductum est, excedere (*s*), vel iis se immittere, que plane non ex natura actionis veniunt. Iam vero, cum in iudicium venisse vel deductum esse, videri non possit id, quod post constitutum per L. C. iudicium accidisset; quid, obsecro, iustitiae & aequitati magis analogum est, quam, ut noua causa obligationis & agendi in iudicium deducta, nouam quoque interpellationem requirat, ut a PAVLO (*t*) preditum est. Quae quidem ratio cum non ex *subtilitate iuris quiritarii*, siue *formularia iurisprudentia*, sed ex *natura ipsius rei*, de qua agitur, petita sit, facile est ad intelligendum, studium lites deminuendi, & prouidendi, ne, repetita lite, finis negotii alterius causae fiat initium (*v*), nunquam apud romanos eo perductum fuisse, ut, reo ab iniusta & incompetente actione nondum *absoluto*, iudex super alia actione, quam actor instituere potuisset, sine noua interpellatione siue instantia, sententiam ferre quiuerit. Praeterquam enim, quod reus per huiusmodi praecipitantiam expensarum & impensarum litis damnum & iacturam faceret, grauem etiam iniuriam patetur, si, praepropera praeiudicatione & condemnatione exceptionibus suis vel plane nondum oppositis,

vel

(*s*) *L. 18. D. comm. diuid.* pag. *præc. 13.*

(*t*) *Lib. 7. ad Plautium in L. 23. D. de re iud.*

(*v*) *L. 11. in fin. G. de reb. cred. L. 3. G. de fruct. & lit. expens.*